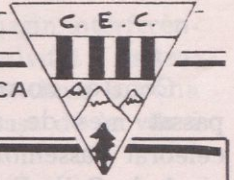

DRECERA

NOVEMBRE - DESEMBRE 83

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

Tornem a ser aquí

BENVINGUTS! EI DRECERA obre de nou les seves planes a tots vosaltres!

El temps passa, tots ja tenim un any més des de la darrera trobada, la situació potser és diferent, el món va rodant i la COLLA segueix, ha de seguir!

La COLLA cal que segueixi endavant, avui treballant en un determinat aspecte, demà en un altre que es farà més necessari; ara una gent, demà n'hi hauran de nous, però sempre el mateix objectiu en l'esperit de tots: contribuir desinteressadament en l'enriquiment cultural de Cassà, en l'apropament dels seus cap a la natura, en la descoberta que aquesta ens mostra a cada instant...

Les planes d'aquest butlletí resumeixen l'activitat que s'ha dut a terme en el darrer curs. Hem faltat a la trobada, no vull justificar-ho, però tornem a estar ací, això és el que IMPORTA!

I per demostrar que no ha sigut un abandonament les ratlles que segueixen ens mostraran les conferències, les excursions, les acampades... el tarannà de la Secció infantil, a la que sempre m'agrada de fer-hi un especial esment, dons l'esforç que hi dediquen alguns companys de la Junta no podrà ésser mai ben ponderat, només recompensat perquè treballar pels nois i noies de Cassà en jocs, en diversió, en serietat, en un aspecte en formació els hi és gratificador.

Cal també expressar la convicció que té la Junta en obrir les portes a tothom, en intentar ajudar a totes les iniciatives; us convidem a veure la remodelació del Local, us convidem a les reunions, en una paraula necessitem de la vostra col.laboració.

Sumari

En aquest número 15 de Drecera hi trobareu un informe sobre l'assemblea de socis (planes 2 i 3); reportatges sobre el campament estiuenc a Vall Ferrera (planes 4 i 5), i els campaments i sortides infantils a Sant Miquel de Falgars (plana 6), la Vall del Bac (planes 7, 8, 9 i 10) i la de Setmana Santa (plana 10). També tenim fotografies i la llista de participants de la VI Travessada a les Gavarres (planes 11, 12 i 13), així com l'explicació sobre una pujada amb escalada a l'Aneto per Salenques (planes 14 i 15).

Obrim una secció en la que veurem els refugis de Catalunya (planes 16 i 17) i dins l'apartat de cultura parlem dels premis literaris de la Colla (planes 18 i 19) i dediquem una plana a un autor català (plana 20). Notícies de tot arreu clouen aquest número que es tenca amb l'agenda d'activitats per als propers dies.

Coordinació: Toni Muñoz Hidalgo i J. Carles Codolà i Vilahur.

Picatge: Montse Casas i Cabaleiro. *Montatge:* Àngel Madrià i Roura.

Imprès a Gràfiques Duch. Cassà.

Dipòsit Legal GE-957/83

On eren els socis quan es feia l'assemblea?

Com és norma cada any, el passat mes de setembre es va celebrar l'assemblea anual de socis de la Colla Excursionista Cas-

sanenca. I abans de fer-ne el comentari i explicació del que fou aquella assemblea volem llençar aquesta pregunta d'on eren els

socis el dia de l'assemblea? perquè la veritat és que a la biblioteca de la Caixa on se celebrava n'hi érem ben pocs; repassant el

Números canten

Balanç de l'exercici 1982

	ENTRADES	SORTIDES	SALDO		ENTRADES	SORTIDES	SALDO
QUOTES SOCIS	150.150		150.150	SUBSCRIPCIONS			
FEDERACIO MUNTANYA (FECC)				Cavall Fort		1.357	
95 targes adults	57.000	57.000		Tretzevents		1.500	
15 targes juvenils	5.250	5.250		Serra d'Or		1.709	
	62.250					4.566	- 4.566
73 targes infantils		1.825		BIBLIOTECA			
2 quotes trimestrals 1982		1.920		Compra de llibres i mapes		8.200	- 8.200
3 quotes trimestrals 1983		2.880		VENDA DE LLIBRES DE LA COLLA	21.000		21.000
LOTERIA DE NADAL		68.875	- 6.625	DREGERA			
Compra del número		200.000		Imprimir dos números		25.900	- 25.900
Venda del número	235.800		35.800	ACTES ORGANITZATS			
SUBVENCIONS				Fira de Sta. Tecla (cinema)	3.825	7.400	
Congrés Cultura Catalana		5.000	- 5.000	Travessada de les Gavarres		9.582	
Caixa Estalvis Provincial	2.340			Festa de St. Vicenç d'Esclet	69.622	59.469	
Ajuntament (Sub. 1982)	50.000			Excursió a la Molina	37.500	30.224	
Ajuntament (Sub. 1983)	50.000			Marxa de Primavera	29.500	31.896	
Diputació Provincial (pel llibre)	78.000			Festa Major:		7.169	
C.P.V.E.	2.000			Concurs pintura		4.800	
Associació de Personal de "La Caixa"	42.500			Regals pubilles	140.447	150.540	- 10.093
Ajuntament (Conferència Escut de Cassà)	10.000			FESTA LITERARIA I ST. JORDI			
Cases Comercials (Conferències Infantils)	6.000			Venda de llibres i roses	75.176	104.133	
	241.240		241.240			(1982-83)	
SECRETARIA				Sopars	65.900	78.628	
Despeses Correus		9.194		Sardanes		25.833	
Material		14.840		Roses		8.865	
DESPESES LOCAL		24.034	- 24.034	Premi "La Colla"		25.000	
SECCIO INFANTIL		7.575	7.575	Varis: Impremta, regals, medalles		32.282	
Xocolatada		1.730		Imprimir llibre	141.076	129.402	- 263.067
Sortides: Sant Miquel de Falgars, La Cot,				CONFERENCIES			
Campaments d'estiu	343.200	342.531		"CASSA, la nostra vila"			
4 taules i 12 caballets		15.059		i SESSIONS			
Conferències infantils		6.675		D'AUDIOVISUALS		31.923	- 31.923
		365.995	- 22.795	REPARTIR			
MATERIAL				PROGRAMES		24.261	- 24.261
Compra de:				COBRADORS DE			
3 tendes petites		22.500		REBUTS		5.700	- 5.700
5 tendes grosses		67.200		INTERESSOS i ITE	3.238,36	3.986	- 748
Accessoris		4.494		TOTAL	1.379.026	1.438.503	- 59.477
Arreglar tendes		13.611		Saldo curs 1981-82			148.736
		107.805		SALDO CURS 1982-83			89.259
Lloguer de tendes	40.625		- 67.180	Llibreta aportacions homenatge Sr. Dalmàs	14.926		

llibre d'actes t'adones que hi ha hagut assemblees en les que l'assistència ha estat gairebé massiva amb cinquanta i seixanta socis en la reunió. Ara això no passa i només erem quatre, i la junta els que vam anar a la darrera. Potser no hi ha prou interès o potser el soci no està gaire motivat per assistir a aquestes reunions però cal recordar que és l'única oportunitat que es té durant l'any per mantenir el contacte entre els socis i la junta i un mínim de compromís amb l'entitat obligaria a anar a aquestes reunions.

Però passem al que va ser aquesta assemblea en la que no hi va haver cap problema en canvi important, això per davant. En primer lloc i parlant de diners, direm que segons el balanç presentat i que podeu mirar més avall, en la Colla actualment encara hi ha un superàvit de més de vuitanta

mil pessetes, gràcies, en part, al premi de la loteria de Nadal; l'estat de comptes s'aprovà sense problemes. Pel que fa a la composició de la junta, continua de president Joaquim Bosch i Codolà i s'incorporen a l'equip en Toni Muñoz i Joan Carles Codolà com a responsables de l'edició del butlletí "Drecera". La junta queda doncs així: President: Joaquim Bosch i Codolà; secretari: Carles Malagrida i Barris; sots-president: Xavier Albertí i Oriol; Tresorer: Dolors Rubirola i Sitges; vocals: Jaume Abel, Rosa Mora, Narcís Domingo, Montserrat Dorca, Joan Carles Codolà i Antoni Muñoz.

En l'apartat de pres i preguntes es van formular algunes qüestions sobre les relacions amb l'Ajuntament informant la Colla que l'Ajuntament s'ha limitat a coordinar les activitats de totes les entitats de Cassà cara a acon-

seguir que no hi hagin interferències entre una activitat i l'altra; per altra banda continua la bona relació entre la casa de la vila i l'entitat.

A l'assemblea, que va ser curta, es va parlar també del concurs literari i es comentà l'èxit del darrer premi Pasqual i l'elevada qualitat dels participants.

EXPOSICIÓ SOBRE EL SURO.— Conjuntament amb l'Associació de veïns de la vila, la Colla Excursionista Cassanenca organitzà durant el passat mes d'octubre una exposició sobre el suro i les seves eines, materials i productes. L'exposició, que coincidí amb les jornades d'estudis co-

marcals que se celebraren a Santa Coloma de Farners, va ser molt visitada i va fer palesa la necessitat de la creació a Cassà d'un museu del suro, un somni dels cassanenecs que cada cop queda més allunyat.

Les sortides

Records d'una estada a la Vall Ferrera

Per Carles Busquets

Se'n diu "campament social"; organitza: "Colla Excursionista"; lloc Vall Ferrera, components: nou.

La situació geogràfica del campament ens permet preparar "a priori" —com deia Kant— un croquis del que esperem siguin aquests dies de vacances.

Un dels plans que formen la Vall Ferrera s'anomena Pla de Boet. Aquest és el Pla que acull al campament cassanenc.

Tot està en marxa: les tendes ja s'han muntat, l'intendència també —molt important en ocasions com aquestes—, un immens foc fa estona que dona escalfor als nostres enfredolits cossos, i el sopar a punt de solfa... Sopem aviat, el viatge ens ha fatigat i demà hem d'estar en plenitud de condicions. Com no, el nostre primer objectiu no pot ser altre que la Pica —únic "tresmil" que ens envolta—. Poca gresca, una mica de xerrada per part dels "tècnics", i a dormir amb la típica preocupació de qualsevol excursionista: el temps.

Ens llevem d'hora, i com era d'esperar el temps no ens acompanya; i dins la boira espessa només se sent el groixut só d'algunes paraules rabioses.

Canvien el pla del dia. Nou objectiu: el Monteixo. El fet de que aquesta muntanya no superi la barrera dels "tresmil" no significa que sigui fàcil d'assolir-la.

Emprenem la marxa borejant el Pla d'Arcalis, i per una tartera amb molta pendent ens dirigim al Coll del Clot de l'Olla. L'intenció és, a partir del coll i carenant, fer el pic de Gerri i després el de Noris. Finalment, i des de Noris pu-

jar al Monteixo; pel que tenim dues opcions: primera, seguir la carena; segona, fer un flanqueix i enfilar el cim per la cara sud.

A dalt del coll portem ja unes quantes hores de suor i de camí, i per si quedés algú que no estés renyit amb el temps, ara té l'oportunitat de fer-ho: enfront nostre dissipa la boira.

Caminem mirant el pic de Gerri. No es massa fatigós ja que el desnivell no és gaire pronunciat. Seguim cap a Noris. Sense deixar la carena. Ara sí que comença a enfilar! Ja n'hi ha algunes (mai millor dit) ressagades. Al fi aconseguim plantar-nos dalt d'alt de Noris, front a front amb el nostre rival d'avui. Què fem? (Tenim dues opcions). Optem pel flanqueix, ja que la carena és molt abrupte i el desnivell molt pronunciat.

Després de sis hores de camí, les cames comencen a fer figa, i cada cop costa més enfilar-se. Però, evidentment, no podem dei-

xar-nos vèncer, i mig llessats, mig refets per la victòria, assolim el pic del Monteixo. A dalt, menjar, descans —poc—, gresca —poca—, i avall que apreta el fred i el cel torna a tapar-se. El camí de baixada és diferent: agafem pel dret una tartera situada entre el Noris i el Monteixo. Aquesta tartera ens porta a l'estany d'Eixeus, i d'aquí, per mig de bosc i pluja, al campament.

Mentre sopem, al nostre cap només una idea: la Pica. Definitivament decidim atacar la Pica demà, faci el temps que faci, ja que segons les prediccions cada cop tenim menys opció al bon temps.

En posar-nos dins el sac, el silenci que envolta l'ambient delata el pensament dels excursionistes: demà una forta, la Pica.

Avui també és fosc quan ens aixequem. Després d'un got de llet i quatre galetes emprenem la marxa. No hem tingut sort. El temps continua oblidant-se de nosaltres.

Passat el refugi de Vallferrera enfilem un camí per tal de guanyar alçada i que ens porta al Collet de Sotllo. D'aquí i després de travessar i seguir la riera de Sotllo arribem al Pletiu de Sotllo. La pujada és forta però la gent aguanta bé. Del Pletiu a l'estany de Sotllo és un moment. Un esforç més i ja som a l'estany d'Estats. Ara si que ve lo bo! Els "entesos" han decidit pujar per la "via Gabarró". Aquesta via és la que, després d'un flanqueix fins a la carena de la Pica, puja la muntanya per la carena.

Desgraciadament no puc parlar gaire ni de vistes ni de paisatges que suposem deuen amagar-se sota la boira. Fent el flanqueix, deixem a la dreta i per sota nostra l'estany Fons (estany que dona aigua a l'estany de Sotllo) i una mica més amunt l'estany més alt de Catalunya. Estem ja carenant el cim direcció Est-Oest. Si abans era fort ara eludim qualsevol comentari— però les forces no decauen i les ganes d'arribar a dalt cada cop són més fortes—. El primer pic que assolim és la Pica Oriental—ja que per tots és sabut que la Pica d'Estats està formada per tres pics—, seguidament el pic central o la Pica d'Estats pròpiament dita. I ja per acabar la coronació, el pic occidental o batejat de poc, el Pic Verdagner. Precisament serà des d'aquí d'on emprendre el descens. Seran una canal i una tartera llarguíssima les que ens portaran al port de Sotllo i d'aquí als Estanys d'Estats. La resta del camí serà el mateix que el que hem fet pujant.

Esperem l'arribada al campament amb il·lusió, igual que un bany, una netejada general, i un bon sopar. Això ho fem en molt menys temps que l'ascensió al cim.

Al vespre, al voltant del foc, tot tipus de comentaris i per tots els gustos. Avui hi podem estar

més estona, ja que l'excursió de demà es preveu suau.

Tercer dia. Avui és dia de descans. Agafem els cotxes i ens traslladem a la vall paral·lela a la nostra: La Vall de Cardós. Volem veure—si el temps ens deixa—l'estany més gran de Catalunya. La pista en la que aparquem els cotxes queda a una o dues hores de camí. Tot és començar a caminar i començar a ploure. Passem per l'estany de Naorte—preciós— i continuem cap a l'estany de Certescans o l'estany més gran de Catalunya. La veritat és que això de "més gran" ens ho hem de creure, ja que la boira no ens permet veure més enllà de l'aigua. Intentem esperar-nos però el fred i la pluja ens aconsellen marxar.

De tornada al campament, comença la discussió sobre la sortida de demà (últim dia). En aquest tipus de campaments solen haver-hi un parell de sortides fortes, i les altres podríem classificar-les en la categoria de turisme. Nosaltres ja tenim les fortes fetes, per tant demà, per lògica hem de fer una excursió de turisme. Però donades les circumstàncies, i del lloc on anem, la discussió està en allargar-la o no.

Es decideix fer-la suau—en tot cas quan hi siguem ja en parlarem— diu una veu de l'experiència, de les tres o quatre que portàvem—. El dilema estava que en una vegada que haguéssim arribat al circ de Baiau—primer objectiu— continuar amb l'ascensió al Medacorba o no.

Es tard quan ens aixequem. El sol està força suau, i també molt agradable: avui se'ns presenta el dia més preciós de l'estada.

Travessem boscos, trobem remats de baues i cavalls, també hem vist isards—pot ser els únics que queden, no ho sé— i arribem a l'estany d'Escorbes. L'estany de Baiau és a tocar. En arribar-hi

un paisatge ens meravella: és el llac, és la carena que l'envolta i que forma el circ, són quatre pinzellades de neu sobre les muntanyes, és un vent que fa encrespar un xic l'aigua de l'estany, és l'aspecte feréstec d'aquest món pirinenc... Tot junt fascinant.

Es aviat, i això per un excursionista és temptador. I més quan està menjant assegut al peu del Medacorba. Muntanya que a part de tenir un perfil apassionant, és el punt geodèsic entre Catalunya, França i Andorra. A més tenim informes de que el seu cim és un mirador de primera... Adjudicat!

Alguns es estan cansades i tornen al campament, i d'altres han de marxar amb la ràbia dins seu en veure que quatre de nosaltres comencem l'ascensió a un cim preciós. El primer pas és arribar al Coll dels estanys Forcats. Una vegada a dalt, tenim per la banda catalana el circ de Baiau que hem deixat, i per l'altre banda la vall d'Arinsal amb Andorra la vella darrera seu que treu el cap. Ara ja només ens queda el tram final. Unes quantes grimpadetes—és un cim que puja molt depressa— i per fi, el Medacorba sota els nostres peus. Els nostres ulls no són capaços de captar totes les vistes que es presenten davant d'ells. Avui si que l'estada a dalt és duradera, tant com la nostra alegria.

Tornant, dins el cotxe, encara em sembla veure aquella bonica vall andorrana amb els seus llacs, o els estanys del Medacorba pel costat francès, i el circ de Baiau del nostre Pirineu...

Però per sobre de qualsevol paisatge, no puc tancar l'escrit sense remarcar un sempre feliç record d'una convivència ben avinguda de nou persones en plena natura.

Les sortides

Sant Miquel de Falgars

Aquesta excursió va ésser la de menys afluència de la temporada, només hi havia deu nens. Encara que s'ha de reconèixer que amb aquests deu en varem fer prou i de sobres.

Sortiem el dia vint-i-nou de la plaça de la Coma, el nostre mitjà de transport va ésser l'autobús de línea. Aquí sí que varen fer gresca, la pobre gent que havia en el cotxe va quedar-ne ben contents.

A l'arribar al quartel de Bas, ens varem dirigir cap a Hostalets, on varem dinar. Després començà la pujada cap a Sant Miquel. Tots bufavem inclús n'hi van haver que es perderen. Al cap d'una hora i mitja de camí arribàvem a dalt. Ah! cal dir, que a l'arribada ja n'eren onze els qui venien, l'últim component s'hi va afegir-hi a mitja pujada, i ens va acompanyar tots els dies, era un gos.

Sopàrem i cap a dormir, el dia següent havíem de pujar a Cabrera. Abans de dormir varem poder contemplar Olot i altres pobles, en la foscor emboirats.

Per la nit, com sempre, els nens els hi va costar dormir-se; i també, i per no perdre la costum, al dia següent ningú no es volia llevar.

Després d'esmorzar, agafàrem el menjar i la cantimplora, i ens encaminàrem cap a Cabrera. Pel camí ens varem trobar amb cavalls i vaques que pasturaven. Tinguérem sort, va fer un dia molt maco, a pesar del fred.

A l'arribar a Cabrera varem jugar i més tard dinàrem. Allà hi varem trobar el llibre de visites, que hi signàrem tots. A la tornada, el sol començava a amagar-se i els animals que havíem trobat a l'anada tornaven a le seves qua-

dres. Nosaltres, cansats, també ens dirigíem cap al refugi on dormiríem. Però abans, teníem que anar a buscar aigua per sopar i la llenya per fer el foc. Tothom rundinava; però a muntanya ja se sap, que no es pot tenir tot a l'abast de la mà.

Aquell vespre, al ser l'última nit que passàvem allà, la mainada va decidir fer festa grossa (amb altres paraules, fer cas omís a les nostres indicacions i anar-se'n pel seu compte). Per això vam decidir de fer un foc a fora (varen intentar fer-lo), i pretenien sopar allà. Per la nostra part, els vam dir que els hi faríem "la vaca". Ara sí que l'hem feta bona!. El primer que agafem, ens va dir el que preparaven, el segon s'espantà, i el tercer, es va posar a plorar. Tots contra nosaltres. Però la gana i la fred que feia a fora començà a fer entrar en raó al personal, i poc a poc, un a un anaven entrant. El vespre, per calmar els ànims preparàrem una sessió d'espiritisme, però l'esperit no ens apareixia de cap manera (hi devia d'haver algun que no estava al cas). Cansats de tot el que havia passat en aquell dia, varem anar a dormir. Després sí que no se sentia ni una mosca!.

El dia següent, ens llevàrem aviat, varem netejar, esmorzar i en un moment estigueren a punt per marxar. Dinàrem a baix, al costat del camp de futbol. Després de menjar, un gran partit, que ens va fer pair tot el que portàvem al ventre.

Al tornar, en els cotxes, ja no semblaven els mateixos, tots estaven adormits, tots a punt per nit vella... A DORMIR.

C.P.

Marxa de Primavera

Malgrat el temps que no era gens segur, el dissabte a ben dinat, començarem a fer l'itinerari de la IV marxa de Primavera, amb un total de dotze nois i noies d'edats compreses entre els set i dotze anys.

El motiu d'aquesta sortida, era el donar la possibilitat als nois de fer la marxa amb dues etapes, ja que fer-ho d'una sola, uns 25/30 quilòmetres, per a ells és un xic llarga. A l'hora vàrem aprofitar per fer el segon control situat a Sant Mateu de Montnegre, lloc a on passarem la nit, per cert que a més de control era lloc d'avituallament per els marxaires.

Així doncs varem fer la meitat del recorregut, fins a Sant Mateu, el dissabte a la tarda, i plantarem les tendes just al prat del costat de l'església

A l'endemà varem calcular que si la sortida dels marxaires era a les set del matí de Cassà, els primers arribarien a les vuit, però com que plovia i el temps era fresc i pensant que no hi aniria gaire gent, solament varem preparar una vintena d'entrepans i no tots ens varem aixecar. Quan eren sobre les vuit va arribar el primer i tot seguit li varem preguntar el número de marxaires aproximat, la seva resposta ens va deixar bocabadats —"sobre les dues-centes persones"—. Deseguida varem despertar a tothom i ens organitzarem tot a correuita. Dos a agafar el tiquet del control, dos més a repartir les begudes, els altres a llescar el pa i xucar-lo amb tomate, oli i sal, posar-hi embotit i repartir-lo als marxaires que anaven arribant, varem ésser tres hores de no parar.

Quan anaven passant els últims, començarem a desmuntar les tendes i ens afegirem a l'últim grup d'endarrerits i anaven tancant la marxa fent de marxaires escombres. Fins arribar al passeig.

Les sortides

Campament a la Vall del Bac

El mes d'abril ja començarem a cercar el lloc per anar a fer els campaments d'estiu. En un principi volíem fer-ho en un lloc ben diferent als dos anys anteriors, vàrem parlar del Montseny, de Maçanet de Cabrenys, de Pardines i Caralp, i fins i tot d'Andorra. Al final ens decidírem per Pardines, i, dit i fet, el diumenge següent hi anarem a cercar el lloc. Tornàrem un xic desil·lusionats al no trobar el lloc que renia les condicions que volíem: un prat per fer jocs, aigua potable el més prop possible, una gorga per a banyar-nos, possibilitat de fer alguna excursió i estar el més sols possible per a no molestar ni ésser molestats. Al acostar-se cada vegada més la data dels campaments i no trobar l'indret, vàrem cercar-lo per la Garrotxa i ens va agradar la Vall del Bac. Vàrem anar desseguida a arreglar tota la burocracia: permisos d'Icna, del propietari, de la Generalitat, anàlisis d'aigua...

Una altra cosa que vàrem decidir (degut a l'experiència de l'any passat) i va ésser un encert, és el fer dos torns, el primer va ésser l'última setmana de juliol per la secció juvenil, i el segon a principis d'agost de la secció infantil. Teniem apuntats entre nois i noies una trentena a cada torn, el que va permetre anar molt més descansats que els altres dos anys, en les tasques del campament, cuina, organització, jocs... Parlant d'organització i dels jocs, al ésser molt més homogèniques les edats, ens va resultar més senzill a nosaltres i millor per als nois i noies. Referent a la cuina van fer una innovació força acceptada per tothom, va ésser fer torns de manera que cada noi i noia ens ajudaven almenys en un àpat durant el campament (anar a buscar aigua, fer d'ajudants dels cuiners, servir taula, rentar plats, i altres estris de cuina).

Ara perquè us feu un criteri més global de com va anar el campament, veurem com s'anava desenvolupant aquells dies vistos per la gent que els va viure des de dins.

L'acampada a la Vall del Bac

Arribada al campament

El dissabte, a les quatre de la tarda, el Passeig Vilaret tenia un aspecte poc normal: motxiles, sacs, bosses... tot estava apilonat al voltant d'un autobús, i un grup de mainada esperaven excitats el moment de la marxa. Les mares, nervioses, donaren els darrers consells als seus nanos...

El viatge fou normal... alguna llàgrima a l'hora de marxar, però després les cançons, els acudits, i les bromes foren la distracció de tot el camí.

No hi arribàvem mai, es va fer llarg, però al final, després de molts revolts, un grup de nanos ens varen rebre tot cridant i saltant al mig de la carretera.

Vam descarregar tots els paquets, i tot despedint als més grans que havien esgotat ja els seus dies d'acampada vam començar a carregar les motxiles als petits.

Tot va anar bé, excepte un petit problema, i és que semblava que les mares s'havien confós, i més que veure nanos amb motxila, veiem motxiles amb nanos.

El camí fou llarg, però una lleugera pluja el féu més fàcil, i entre queixes, crits i rialles i algú que altre gemec, vàrem arribar al tant desitjat campament de la Vall del Bac.

CRISTI CARRERAS

El dia dels pares

Es diumenge, i malgrat la calor que fa i la feinada en preparar la diada dels pares, engresquem als nois i noies per a jugar un partit de futbol monitors contra nanos. Durant el transcurs del partit, anem veient que cada vegada hi ha més públic, en començar solament hi havia la mainada que animava el seu equip, però poc a poc van arribant els pares: en Marganedes, el "Xapo", en "Torreponsa", en Rincón... i en veure la pallisa que clavaven als seus fills, tot seguit en acabar el partit, i sense deixar-nos reposar, ens retaren a un altre partit contra ells, apostant una caixa de xampany que la pagaria el equip que perdés. Va ésser esgotador, tres quarts d'hora va durar el primer partit i tres quarts més el segon, amb aquell clar de lluna que feia... El resultat del partit va ésser dos gols a un a favor dels veterans, resultat molt poc clar, ja que els pares, ens varen anul·lar dos gols que l'àrbitre, en Josep Maymí, va donar per vàlid.

Al cap de poca estona d'acabar el partit, ja estava a punt el dinar, un dinar sorpresa que cap pare se l'esperava: ensaladilla xinesa, rostit, pa, vi i nectarines. Quina feinada quan ho penso, varen fer rostir per més de cent persones i va quedar molt bo, tothom va felicitar als cuiners, ep! tothom no! els que varen tindre de netejar el cul de les cassoles s'enrecordaren molta estona d'ells.

Ben dinat es va fer el repartiment de les medalles de l'olimpíada que es desenvoluparen durant el divendres i part del dissabte, i llavors vàrem deleitar a tots els assistents amb una cantada de cançons i feren algun que altre joc amb els nois i noies.

Avançada la tarda, els pares, poc a poc, tornaren cap a Cassà pensant amb aquells dies que havien passat tan tranquils a casa seva i que ja s'els acabava. I els altres, els nois, pensant amb quina podrien fer contra els monitors, aquesta última nit que s'acostava, aquesta nit en què tot s'hi val.

Les excursions

El dia de la sortida, ens vàrem anar aplegant poc a poc al Passeig, tothom amb unes motxiles molt grosses i amb unes cares alegres, els nois, i preocupades els pares, doncs tenien por de que no hi trobessim aigua, ja que feia molta calor aquells dies.

Durant els disset dies que vàrem ésser allà, tant amb els grans, com amb els petits, vàrem tenir tota mena d'entreteniments: focs de camp, jocs medievals, olímpades, excursions...

I, parlant d'excursions, la primera setmana, amb els grans, vàrem fer una travessada fins a Beget, quin tip de pujar i baixar muntanyes! però era maco, i quin gust quan vàrem arribar allà i ens vàrem tirar a la gorga, i després, visita al poble, que encara conserva el seu encant muntanyenc, encara que ja hi van apareixent els turistes. L'endemà: tornada a la Vall del Bac, per un camí diferent, i molt agradable al mig de la natura, ferem parada a Salarça, on ens divertirem tocant les campanes de l'església, i, a mitja tarda erem ja de retorn al campament.

Amb els petits, la caminada va ésser una mica més curta, vàrem pujar al Talló amb penes i treballs, però la vista valia la pena, la visió des de dalt és fabulosa.

Tant amb uns com amb els altres, les pujades a Llongarriu eren obligades, és una masia voltada de prats, que era el lloc més adequat per els jocs que feiem.

Al cap i a la fi, tot el temps va passar amb un no res, i tots, grans i petits, amb ganes de tornar-hi l'any que ve.

MARIA

L'acampada a la Vall del Bac

Sortida a Beget

Vàrem marxar al matí. Vam començar a seguir el curs de la riera d'Oix. Un xic amunt, ens trobàvem el Molí de la Vall del Bac. Després vàrem deixar el riu i vam pujar muntanya amunt. Arribàrem a cal Sagué de Pera, on ens vam parar a esmorzar. Després d'esmorzar, vam continuar pujant. Vàrem passar pel coll dels Bucs. Passàrem per Sant Miquel de Pera, i seguírem fins arribar al coll de Bestrecà. Tots ens vàrem asseure a reposar; ja érem a dalt de tot i el camí que quedava era de baixada. Després d'una bona estona de reposar, ens vam aixecar i vam començar a baixar cap a la vall. Quan vam arribar a la vall, on hi ha la Riera de Beget, encara ens calia caminar més per a trobar un bon lloc per a dinar. I

seguírem riu amunt fins a Beget. Ja era molt tard i encara buscàvem un lloc per dinar. Al final el vàrem trobar. Ja a mitja tarda,

vam anar cap a Beget a veure el poble. Quan arribàrem, vàrem donar una volta pel poble i després vàrem anar a veure l'església de Beget. Ja es feia fosc i havíem de buscar un lloc per instal·lar-nos per a passar la nit. Vàrem trobar un lloc i hi vàrem muntar les tendes, amb moltes dificultats, perquè el terra era molt pedregós. Vàrem sopar una mica, i quan vam estar, ja era molt fosc i ens en vàrem anar a dormir tot seguit.

El dimarts ens vam despertar de bon matí. Vàrem esmorzar un xic, i després vàrem desmuntar les tendes. Un cop enllestit tot, vàrem agafar les motxiles, i au, a caminar s'ha dit. Vam pujar muntanya amunt passant per l'ermita de Sant Cristòfol, a les afores de Beget, vam parar de pujar i anàvem per un camí planer. Vam passar pel Maià, vàrem baixar i vàrem anar a sortir a la Vila. Després vam arribar a Salarça, i ens vam dirigir cap a l'Ermita de Sant Valentí de Salarça. Ens vam aturar a reposar a l'Ermita i de pas vam dinar. Després d'una bona estona vàrem arregar les motxiles i caminàrem altre cop. Vam passar pel Soler, on vàrem començar a seguir un riu que passava per allà. Vàrem passar pel Molí de can Surroca i tot seguit vam començar a pujar muntanyes amunt. Molt després, vàrem arribar a la Pera on vàrem reposar una estona. Tot el camí que quedava era de baixada. Emprenguérem la marxa i passàrem pel Sagué de Pera tot baixant. Més avall vàrem passar pel Molí de la vall del Bac, i anàrem a sortir a cal Ferrer. No vam tardar gaire en arribar al campament. I un cop allí, tothom reposava, cansat, de la llarga caminada.

El matí

En aquest campament infantil-juvenil era un joc de corredisses al matí, a l'hora d'aixecar-se, de fer aixecar els resagats o dormilecs i per altra banda els que es desperten més d'hora que ningú i comencen a "esbalotar el galliner".

Quan tothom està vestit i amb els ulls mig oberts i mig tancats ja és hora d'anar a la font per a desvetllar-se, ja que hi ha un bon tros de camí. A l'arribar a la font només has de fer que escoltar una mica per a sentir exclamacions com:

—Ara em toca a mi!

—Que no, que jo he arribat primer!

—Ets "burro" o que! que no veus que estava davant teu...

I havent-nos rentat tots altra vegada, recollint totes les coses de nou, cap al campament a fer tasques com pot ésser l'esmorzar...

MONTSE CARRERAS

L'aigua

Anar a passar vuit dies amb la canalla al mig de la natura és una experiència que realment val la pena. Ja sabem de cada any que algun problema tindrem com per exemple el d'aquest any amb l'aigua: degut a la sequera si volíem banyar-nos ens calia fer dos quilòmetres de camí, i el follón més gros el teníem quan necessitàvem aigua per a fer el menjar o bé havíem d'anar a la font a rentar els estris de la cuina. La font era lluny i... qui hi anava? aquest era el problema més gros, però com que tots som molt trempats al final un o l'altre s'oferia. Un cop decidit, apa a carregar les conques i cap a la font hi falta gent. Malgrat aquests problemes tant els nanos com nosaltres ens ho passem molt bé (de totes maneres els que millor ho passen són els pares).

ROSA

SANTI DOMINGO

L'acampada a la Vall del Bac

La cuina

Dos eren els objectius que ens plantejàrem vers el mai prou tastat tema de la CUINA. El primer fou que allò que es potingués acostés el seu sabor cap el que rutinàriament diem menjar, i que per endavant havia de portar el suficient aliment per sostenir tots aquells cossos que es trontollaven amunt i avall per aquell trosset de Garrotxa. Aquest tema el vàrem tenir aviat solventat donat que pel nostre campament hi varen passar els millors metres del Principat (o almenys així ho deien ells); Sissus, Joans, Carles, Rosers, rosses, morenes, Dolors, ais! (de mal de ventre), tots, tots, no se'n escapà ni un (que per alguna cosa restava tot apuntat).

I qui tingui alguna mena de dubte sobre la qualitat dels àpats que preguntin, au, que preguntin als nens (si ja se n'han refet). L'altre objectiu era merament intern: no volíem que el que cuidés de la cuina restés a tota hora cobert d'aquell llefiscós tel de peles de patata barrejades amb cloves

d'ou enfarinades (o això era un menjar?). Res, un repartiment previ de feines i una tabola que era el plat fort de cada menú,

varen fer d'aquell el racó més apassionant de tot el campament. O no?!

Intendenci

El balanç

M'han demanat que faci un balanç valorant els Campaments Infants d'aquest estiu a la Vall del Bac.

Des del meu punt de vista, em sembla que en general van aconseguir els objectius marcats abans de sortir.

En primer lloc vull remarcar que va ser un encert fer dos campaments d'edats diferents, a diferència dels dos anys anteriors. Això va fer possible que les activitats fossin més encertades i acceptades per tothom.

El canvi que suposa trencar amb la vida diària i còmoda de casa, per uns dies en plena natura representa per una part, una ajuda a aprendre a espavilar-se i valer-se per si mateix, i per altra, estar les vint-i-quatre ho-

res durant set o deu dies en un grup, ensenya a conviure: ajudar, ser responsable, jugar, divertir-se, col.laborar... respectar.

Com a nota negativa, jo resalto l'actitud inesperada d'una part dels nois i noies de 12 a 14 anys, que venien amb l'ànim de no fer res. Això va comportar algun problema d'ordre. Potser la calor que feia, va ajudar a accentuar aquesta actitud de vagància.

De totes maneres, el fet de que hagin passat més de 50 nens i nenes del poble part de les seves vacances amb "La Colla", és molt important i més encara quan és el tercer estiu que ho fem.

DOLORS

Les sortides

Visita al volcà de Sta. Margarida

Quan varem arribar a la casa de colònies de la Cot, molts dels nois estaven preocupats per la caminada que tenien que fer demà dimarts, a dintre del volcà de Santa Margarida, el volcà amb el cràter més gran de Catalunya!! Hi haurà fum i lava a dins? No hi ha perill de que entri en erupció? Aquestes i d'altres preguntes es feien, altres es creien que tot era una broma dels monitors.

Dimarts, després d'una nit de gresca, sortirem fent un joc de

pistes fins arribar al peu del Volcà Crosat i tot seguit al cràter del Volcà Santa Margarida, on s'acabà el joc i dinarem. Quina desil.lusió!! La majoria s'esperaven un indret ben diferent i els altres ni s'adonaren que hi estaven a dins. La veritat és que no t'esperes trobar un prat amb una ermita al bell mig i voltat de bosc, talment qualsevol indret de la Garrotxa.

Pensant en aquesta sortida, recorda als dos anys que portem

en la tasca de la secció infantil de la Colla, amb aquella primera sortida de la setmana Santa de l'any 81 al refugi de Can Camós de Pujarnol, llavors a l'estiu a Ormaier, el desembre a Santa Ceclina, l'any passat a Joanetes, Ormaier altra vegada, al Bassegoda, a Sant Grau i a Sant Miquel de Falgars i avui després de dos anys a la casa de colònies de la Cot de Santa Pau.

Siset

Viure la travessada d'aprop

per Carles Malagrida

Les primeres clarors de l'albada il·luminen suaument la petita meravella romànica que és Romanjà. L'església, la placeta, tot el poble harmonitza perfectament amb la natura que l'envolta malgrat la nota discordant que donen la sèrie de construccions absurdes que s'han anat alçant pels entorns. Xalets i tota mena d'habitaclles edificats sense solta ni volta; fefaents testimonis de la follia dels que habiten la Ciutat per cercar allò que han perdut: el contacte amb la natura, sense veure que, talment com un miratge, aquesta s'allunya més d'ells com més s'hi volen apropar; sense adonar-se de que sota llur escomesa es destrueix per sempre un patrimoni meravellós, un patrimoni que no pertany a ells ni a ningú en particular, una cosa que és de tothom i de ningú alhora, ja que tots tenim el dret de gaudir-ne i ningú el de disposar-ne a llur caprici.

I a gaudir del bosc i de les muntanyes és justament al que ens disposem avui. La Travessada tindrà un recorregut gairebé completament nou, ja que no ens havia apropat a Sant Cebrià dels Alls d'ençà de la primera edició. Els marxaïres van arribant; la petita plaça presenta una animació que no sovinteja, oimés a hora tan matinera. Ens hem aplegat girebé un centenar quan es dona la senyal de partença. I se surt, els uns corrent, els altres —la majoria— caminant. El meu company i jo esperem uns pocs minuts i, prenent el vell "Citroën" fem via cap a Sant Cebrià dels Alls punt on hem d'entregar als participants el recordatori de la Travessada.

Poc a poc el vehicle es va enfilant muntanya amunt. Passem per davant de Can Llach i puja que pujaràs... va! un xic més i ja som a dalt de tot, al costat mateix del Puig d'Arques; passem

per Can Darna, masia que ha estat curosament restaurada i anem baixant cap al poble abandonat.

De cop i volta m'envaeix el dubte: Es aquest el camí? I és que, certament fa ja vuit anys que vaig passar-hi per darrera vegada! Els arbres en créixer han canviat completament la fesomia de l'indret. Arracono el cotxe i, a peu examino el camí; no gaire lluny trobo el lloc senyalat per al control. Veient que no m'havia pas errat seguim endavant.

La pèrdua de temps no ha ultrapassat els vint minuts, però... un centenar de metres abans d'arribar al control ja veiem el primer marxaïre venir corrent cap a nosaltres!

—Ei! Espereu-vos!

Baixo, esquiço d'una arpada el paquet dels recordatoris i li en lliuro un, juntament amb la cantimplora d'aigua;

—Voleu beure una mica?

—No, gràcies —respon pre-

nent el recordatori. I desapareix com un llampec camí amunt.

Prenem possessió del nostre lloc de control; d'aquest punt cal fer una petita marrada per arribar al poble de Sant Cebrià i, un cop allà, recular i seguint amunt cap el Puig d'Arques. Aviat arriben els següents: recordatori i —ara sí— glop d'aigua i; endavant! La concurrència augmenta per moments, els uns arriben i fan via cap al poble, els altres ja en tornen i segueixen amunt. Ara vindrà una pausa; la separació entre els que corren i els que caminen, pausa que aprofitem per preparar el nostre esmorzar.

Passen les hores; el sol d'aquesta insòlita tardor comença a escalfar de valent. I arriben reforços en la provisió d'aigua. Els marxaires arriben assedegats ja que la sequera és total i no es pot trobar aigua enlloc.

—Coneixeu el poble de Sant Cebrià? —els vaig preguntant.

—No. —Es la resposta invariable. Resposta que justifica el nostre afany de donar a conèixer nous indrets als participants.

Són quarts de dotze quan arriba el darrer grup. I amb ells arriba l'únic participant que respon afirmativament a la pregunta de que si havia estat abans al poble. Els lliurem recordatoris i, un cop han desaparegut camí amunt, ens disposem a marxar també, però abans ens arribarem nosaltres també fins a Sant Cebrià. Cinc minuts de camí ens hi porten.

No és pas fàcil el descriure la meva impressió en arribar i veure el que en resta del que un dia fou una petita població: la vegetació ha envaït fins a esborrar del tot el que fóren camps, horts, a amagar les restes del castell i de la capella. En silenci penetrem dintre dels edificis. Les gruixudes parets de l'esglésies resisteixen victoriosament... —fins quan?— l'abandonament a que han estat condemnades.

Es fa tard i cal marxar; donem un darrer cop d'ull al poble mort i desfem el camí fins al lloc de control, recollim els petrecols i: amunt! Altra volta puja que pujaràs fins a Can darna on arribarem al mateix temps que el darrer grup. Nosaltres posem peu a terra i ens disposem a pujar plegats al Puig d'Arques.

I el meravellós paisatge que des d'allà s'albira apareix davant dels nostres ulls. Tota la gran boscuria del vessant nord de les Gavarres s'esten als nostres peus; una boscuria que cal defensar per tots els mitjans de la rapinya dels

especuladors sense escrúpols... La senyera que tremola al vent des del punt més alt de la serralada on ara ens trobem sembla alentar-nos en aquesta decisió. Alerta! Cal vetllar per la nostra Terra en tots els aspectes. I una manera d'estimular-nos a tots a aquesta vetlla és el conèixer-la millor. L'any vinent un nou itinerari ens farà recórrer altres indrets de les nostres Gavarres, altres llocs on passar unes hores inoblidables com les que hem passat avui.

Fins l'any vinent, doncs!

Els que hi van participar

Banyoles

Josep Roura i Bonaventura (17)

Joaquim Abel Mulleras (14)

Bonmatí

Vicens Ferran (25)

Bell-lloc

Andreu Ferrer (11)

Martí Ferrer (9)

Montserrat Ferrer (25)

Pau Ferrer (11)

Mariano Ferrer

Cassà de la Selva

Quim Massa (31)

Francesc Mir (55)

Miquel Masferrer (27)

Carles Miquel (24)

Siset Domingo (22)

Joaquim Bosch (29)

Joan Maymí (38)

Mercé Mir (23)

Jordi Domingo (27)

Conxita Nadal (61)

Ines Guixas (37)

Rosa Aguilera (10)

Rosa Moya (35)

Emili Aguilar (35)

Pablo Aguilar (11)

Teia Bou (22)

Jordi Viñas (14)

Estrella Viñas

Teresa Ortiz (36)

Josep Fortià (36)

Francesc Díaz (29)

Carles Casanovas (22)

Figueres

Jaume Rigat Rodríguez (25)

Joan Saderas (40)

Flaçà

Lluís Bague Rubau (35)

Girona

Rafel García Campo (13)

Rafael García Romero (39)

Francesc Llorens Serra (27)

Teresa Cairó (20)

Anna Bosch Aragó (20)

Lluís López (54)

Rosa Ma. Mestres

Maçanet de la Selva

Joaquim Roca (42)

Jordi Gispert (41)

Carme Roura (18)

Pere Caimel Llobet (32)

Ma. del Mar Baños (19)

Cristina Tomàs (17)

Isabel Rodríguez (20)

Teresa Rubio (20)

Montràs

Antoni Ferrer (25)

Palafugell

Josep Massà Roura (24)

Francesc Giménez (35)

Francesc Giménez (10)

Narcís García (35)

Paquita Lloveras (19)

Marta Drapero (18)

Ripollet

Francesc Hernández (50)

Riudarenes

Elvira Casadevall (28)

Gloria Bota (25)

Sant Feliu de Guíxols

Antonio Collado (32)

Josep Forest (41)

Joan Domingo (30)

Núria Lledó (18)

Andreu Giménez (24)

Jordi Bassass (17)

Jordi Gramulleras (17)

Carles Winterhalder (17)

Marc Brujats (11)

Josep Sala Pous

Francesc Granés Kleber (15)

Anna Solé i Grané (13)

Anna Maria Llambrich (13)

Montserrat Llambrich (14)

Joan Llambrich (17)

Imma Ventura de Blas (12)

Ester Verdú (13)

Imma de Blas (37)

Salvador Ventura de Bas (10)

Salvador Ventura i Sagraera (37)

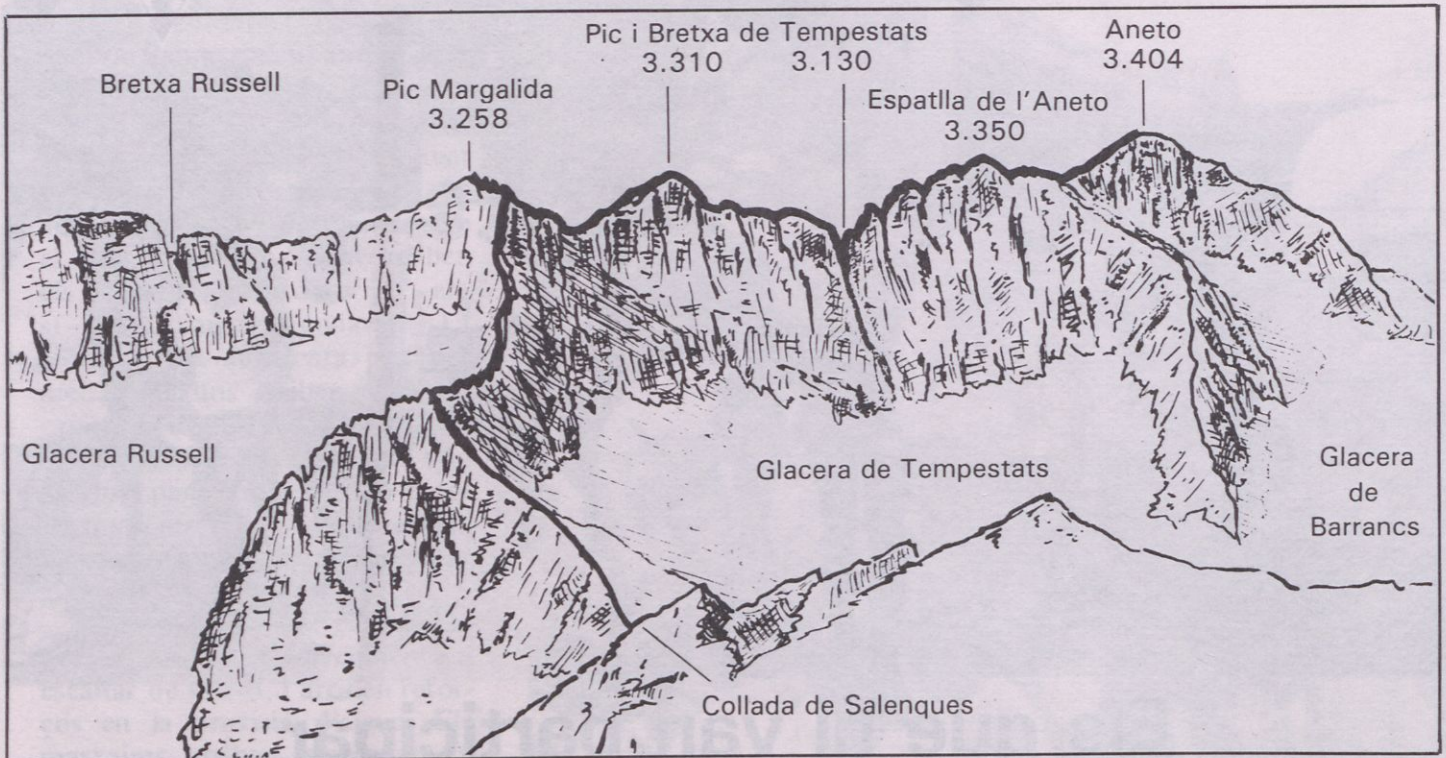
Vilafreser

Pere Fusellas Bosch (21)

Vulpellach

Jaume Pla (39)

Les sortides

Escalada a les crestes de Salenques i Tempestats; ascensió a l'Aneto

per Joan Pinsach

Sempre ens havíem entusiasmat quan parlàvem de les crestes de Salenques i de Tempestats, tot un seguit d'agulles, plaques fisurades, i grans blocs de pedra —a vegades són autèntiques torres—, que configuren l'aresta més llarga i oriental del Massís de la Maladeta. Orientada d'est a oest, es remunta des del coll de Salenques (2801 m.) fins al mateix pic d'Aneto (3404 m.) passant pels cims de Margalida (3258 m.) i de Tempestats (3310 m.). Són gairebé 750 metres de desnivell —comptant les depressions—, repartits en uns tres quilòmetres de crestes, en un paratge solitari i al·pí com pocs n'hi ha al Pirineu.

Pels voltants de Sant Joan de 1982, el meu company Carles i jo ens decidírem de fer aquella meravellós ruta. El respecte per la muntanya era gran però les ganes i la il·lusió encara més.

Amb un temps força insegur sortírem de Cassà un divendres al matí. Al cap de sis hores de cotxe vam arribar al Pla d'Estany (1940 m.), sota el refugi de la Renclusa. Amb molt de pes a l'esquena remuntàrem la vall de Barrancs després de passar pel Pla d'Aigualluts i tres hores més tard ja érem al coll de Salenques.

Mentre anàvem pujant, uns núvols molt negres envolcallaven les impressionants crestes orientals del Massís de la Maladeta. Calia fer un bivac aquella mateixa nit i l'endemà hauríem d'escalar moltes hores. Volíem bon temps i no en teníem.

No va trigar gaire a caure la primera gota. Al cap de poca estona el coll estava completament tapat de boira i no parava de ploure. El mal temps s'anava generalitzant i de cap manera semblava una tempesta ocasional o

aïllada. No podíem romandre-hi més. Xops, amb mal temps i una nit per endavant, decidírem baixar.

Havíem vist tantes vegades la cresta fotografiada amb bon temps, amb sol i cel blau, que ara se'ns feia difícil de creure que ens deia que no, que el seu aspecte era tan diferent i que demà no l'escalaríem. Amb molta tristor i de mala gana iniciàrem una llarga i mullada davallada cap al cotxe.

Tot girant el cap vers la cresta, vaig pensar que hi tornaria. Hi havia de tornar. Era la meva cresta des de feia molt de temps.

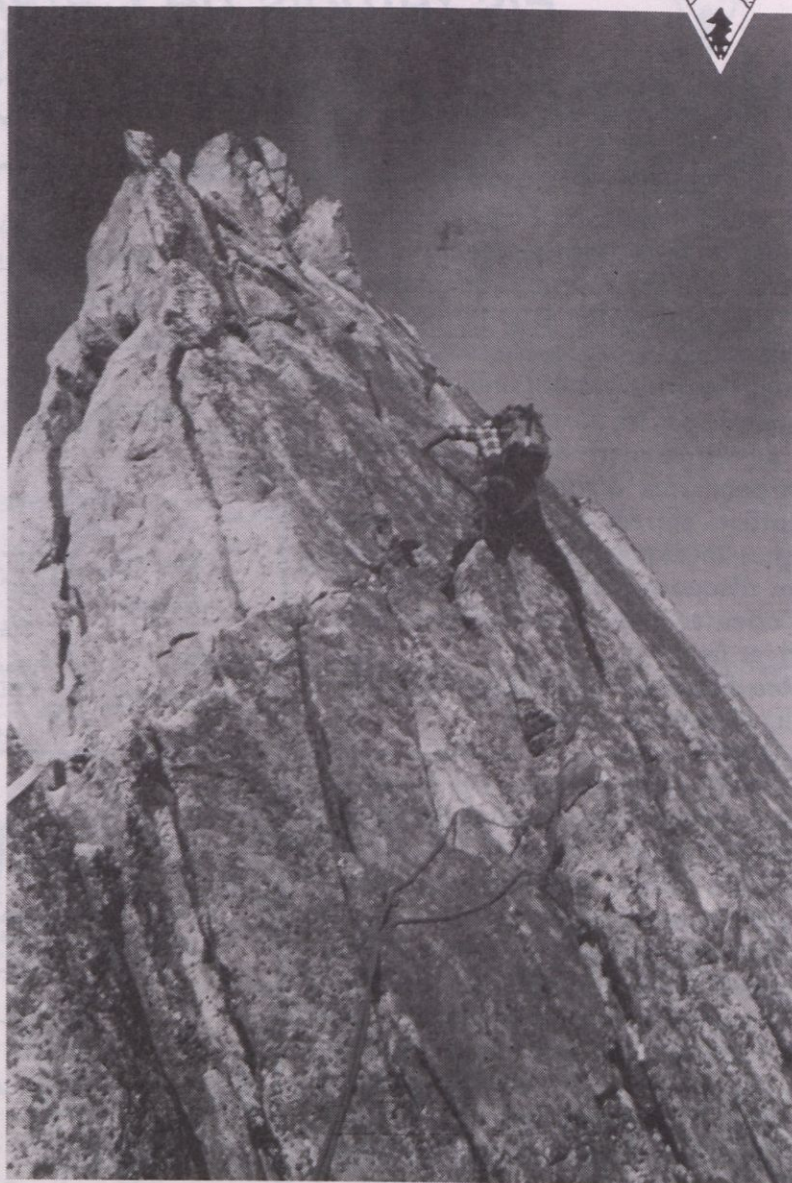
El divendres 2 de setembre d'enguany em trobo de nou al coll de Salenques, aquesta vegada amb un altre company, en Lluís Vilanova, de Verges.

Que diferent d'aquella primera vegada! El pronòstic d'un temps excel·lent ens ha acompanyat durant tota la pujada al coll. Els núvols també hi són a la cresta, però ara no semblen pas tan sinistres. La nit ens cau a sobre i les primeres estrelles ens alliberen dels dubtes i de les pors. Ara fa fred i demà farà bon temps. La cresta ens espera talment com si ens volgués conèixer. Nosaltres també la volem conèixer; ja la sentim molt a prop.

Amb la primera llum del dia desfem el bivac, esmorzem i comencem l'ascensió. L'espectacle és meravellós. Encara hi ha estrelles i, a la banda de llevant, un to daurat ens deixa veure a contrallum d'altres muntanyes conegudes. Cap a ponent, podem observar l'itinerari de l'aresta vers l'Aneto. Dessota de nosaltres, les geleres de Tempestats i Russell ens ensenyen llurs esquerdes, i de tant en tant, trencant el seu equilibri inestable, amb un soroll sec, els sèracs es deixen rodolar.

Després d'una hora de grimpada per grans blocs sense massa dificultats, arribem al primer gendarme o torre de granit, que cal escalar. Ens encordem, i amb el material necessari hi pugem per la vessant N, a través d'unes plaques fissurades molt franques. Seguidament donem la volta a un segon gendarme, per la dreta, i ens trobem davant de la màxima dificultat de la via: una torre vertical que s'ha d'escalar amb una reunió intermija, totalment penjada sobre la gelera Russell. Ens enfilem directament fins a la plataforma de reunió (IV); després de travessar cap a l'esquerra i escalar un petit corredor molt aeri i vertical, amb una timba impressionant, ens trobem a dalt de la torre (III sup. aeri). A partir d'ara les dificultats minvaran gradualment. Hem passat el tros més fort. Unes quantes bretxes i gen-

darmes més i arribem al pic de Margalida. D'aquí al pic de Tempestats només ens falten vint-i-cinc minuts. Ja veiem gent al cim de l'Aneto i, molt llunyanes, sentim les seves veus.

Del pic de Tempestats s'ha de baixar a la bretxa del mateix nom, profunda depressió al mig de l'aresta, i tornar a escalar uns quants gendarmes més abans d'assolir l'Espatlla d'Aneto, preludi de la gran satisfacció que produeix l'arribada al cim més alt del Pirineu.

Són les dues de la tarda quan ens fem la fotografia a dalt del cim. Estem molt cansats però contents d'haver passat gairebé vuit hores d'escalada tots tres

junts: nosaltres dos i la cresta. Avui tornarem a un altre món, el de sempre, el quotidià, el que està fet més a la mida de l'home que no pas aquest de les muntanyes. Serem al cotxe i més tard a casa fent nous projectes, il·lusionant-nos amb noves muntanyes i noves rutes, a partir de records que com el que guardarem d'aquesta via, no s'esborraran mai.

Tot girant el cap vers la cresta he pensat que hi tornaria. Hi he de tornar. Es la meua cresta des de fa molt de temps.

Escalada realitzada per
Lluís Vilanova i Joan Pinsach
el 2 de setembre de 1983
C.E.C.

Els refugis de Catalunya (I)

Normes generals d'utilització

El 30 d'agost de 1950 es va crear el Comitè català de refugis; d'ençà aquell dia les tasques dutes a terme per aquest comitè han anat poblant l'abrupta geografia del nostre país, principalment el Pirineu, d'aquells aixoplugs que sempre són tan gràits pels excursionistes i muntanyencs en les seves sortides per les nostres muntanyes.

En aquest número de Drecera us oferim un panorama d'aquests refugis i en cada butlletí anirem parlant de les característiques tècniques particulars de tots i cada un d'aquests refugis per tal que serveixi d'orientació als excursionistes que en vulguin fer ús.

Sobre l'ús d'aquests refugis el Comitè català ha elaborat el següent

REGLAMENT:

NORMES GENERALS: Per respecte als altres, el silenci serà absolut des de les 22 hores fins a les 7 del matí. Els qui entrin o surtin durant aquestes hores s'abstindran de fer cap mena de soroll.

Tampoc no és permès, durant el dia, de fer soroll, traslladar mobles o qualsevol cosa que pugui molestar els altres.

Els intessos per utilització d'aquest Refugi són destinats a la seva guarderia i conservació. Cal, doncs, que tothom faci efectiu l'import, amb el tiquet corresponent, facilitat pel Guarda o pel Comitè.

Els muntanyencs federats tindran preferència per a la utilització del Refugi sempre que hi arribin abans de les 19 hores.

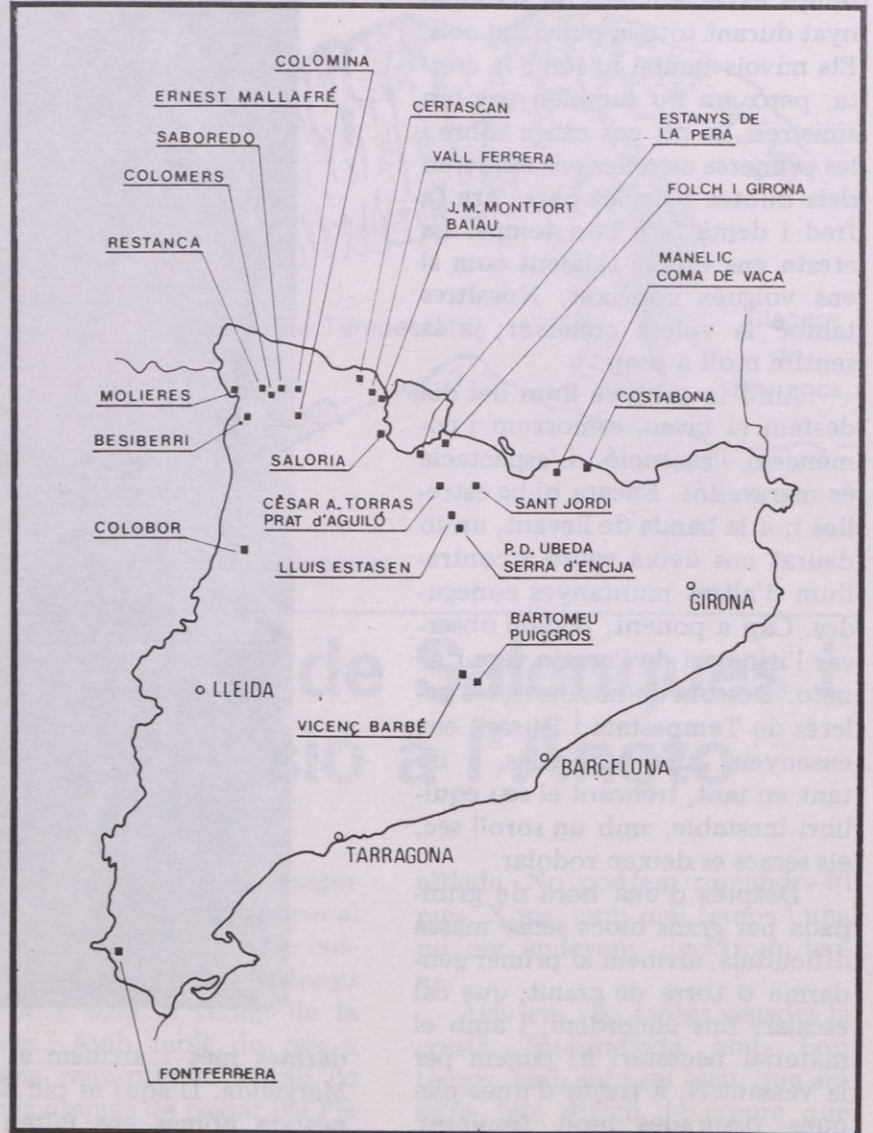
REFUGI AMB GUARDA: El Guarda és l'autoritat màxima dins el Refugi. En arribar cal presentar-se a ell perquè us assigni el lloc que heu d'ocupar.

Queda prohibit de fer foc i cuinar dintre les habitacions. El Guarda indicarà el lloc adient on fer-ho.

Durant el temps que el Refugi sigui obert, no podrà utilitzar-se el lliure.

El Guarda està autoritzat pel "Comitè Català de Refugis" de la F.E.E.C. a facilitar menjar i queviures amb un augment raonable sobre els preus normals del poble més proper.

REFUGI TANCAT: La utilització del Refugi, prèvia autorització del "Comitè

Català de Refugis" de la F.E.E.C. fa completament responsable la persona que hagi retirat la clau.

Cal doncs, vetllar per la seva seguretat, deixant el foc apagat i la porta i les finestres ben tancades.

Qualsevol desperfecte observat ha d'ésser comunicat en retornar la clau.

REFUGI LLIURE: Procureu conservar el Refugi en les millors condicions possibles, i deixar-lo tan net com hauríeu volgut trobar-lo.

Qualsevol desperfecte observat o suggeriment que tingueu, comuniqueu-lo al "Comitè Català de Refugis" de la F.E.E.C. Rambla 61, 1er. Barcelona-2.

Mapa dels refugis del Comitè Català de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya

Els refugis de Catalunya (II)

«Manelic» a Coma de Vaca

INAUGURACIÓ: 20-9-1959

COMARCA: RIPOLLÈS

POBLE MÉS PROPER: Queralbs

SITUACIÓ: Latitud 42° 23' 10" N. Longitud 5° 54' 25" E. A 2.020 metres d'alçària, en la confluència de la Coma del Freser amb la Coma de Vaca.

CARACTERÍSTIQUES: Edifici cedit per la «FECSA» i habitat per aquest Comitè. No és guardat i es obert. Disposa de 20 places.

EQUIPAMENTS: Aigua al torrent, a 1 minut. No té llum. Lliteres. Llar de foc (cal proveir-se de llenya abans d'arribar al Refugi). Niu de socors. Flas-sades.

ACCESOS: De Queralbs 3 h
De Núria 2 h 30 m
Del Refugi d'«Ulldeter» 3 h

De Pardines 4 h 30 m
De Setcases 5 h

ASCENSIONS: Balandrau (2.579 m), Martinelló (2.689 m), Torraneules (2.731 m), Gra de Fajol (2.708 m), Pic de l'Infern (2.860 m), Bastiments (2.874 m).

BIBLIOGRAFIA: IGC n.º: 218 G.R.:

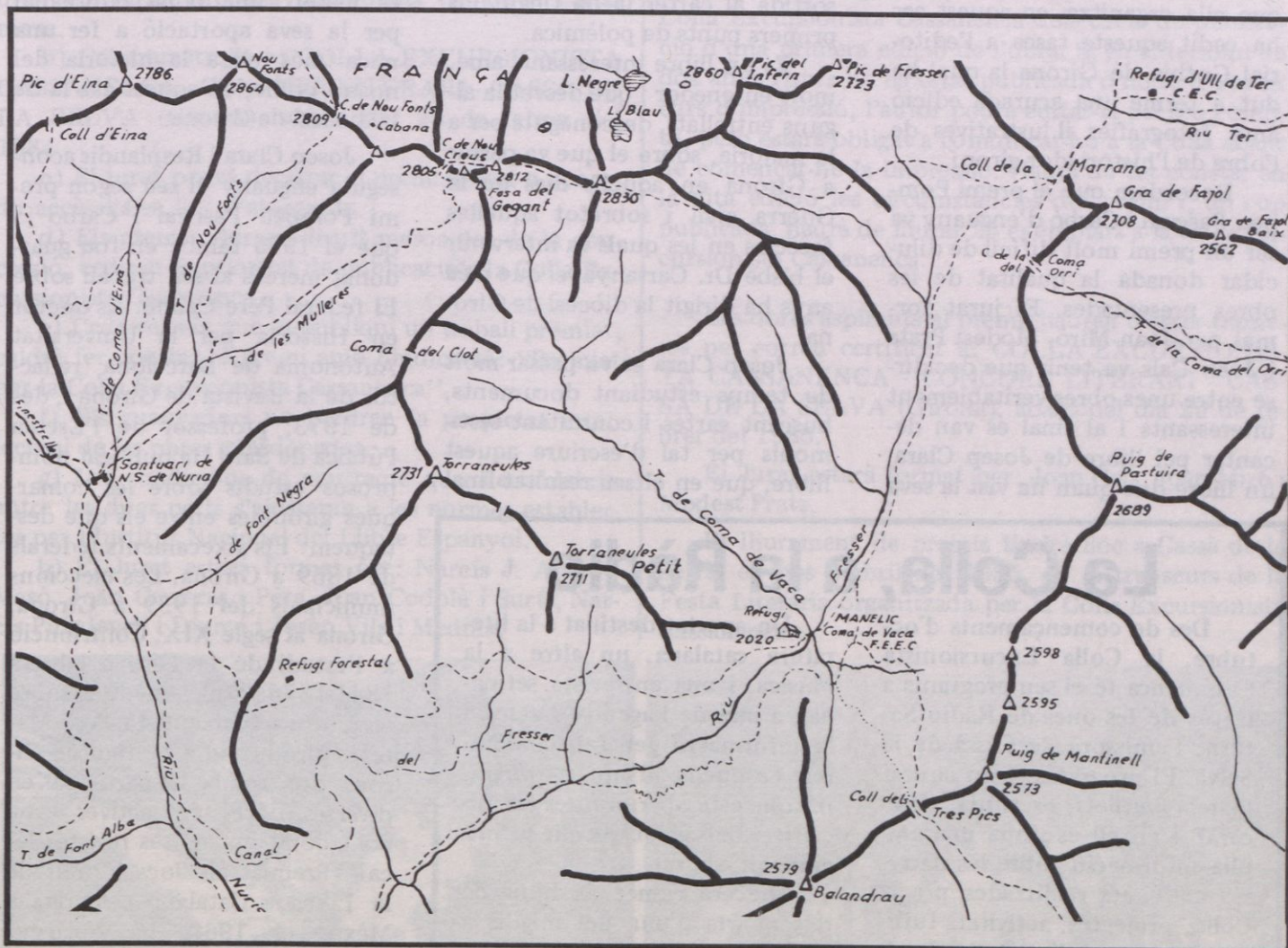
Guies i Mapes:

GUIES: «Pirineu Oriental», del CEC.

MAPES: PUIGMAL, de l'Editorial Alpina.

CENDAGNE - CAPCIR, de l'IGN. FRANCE.

NOTES: Hom donà al Refugi el nom de «MANELIC» en homenatge a Àngel Guimerà, autor de l'obra «Terra baixa» inspirada en el lloc de Coma de Vaca.

Situació i accessos al refugi de Coma de Vaca

ESCALA 1:50.000
0 1 2 3 Km

«El bisbe de Girona davant la guerra d'Espanya (1936-1939)»

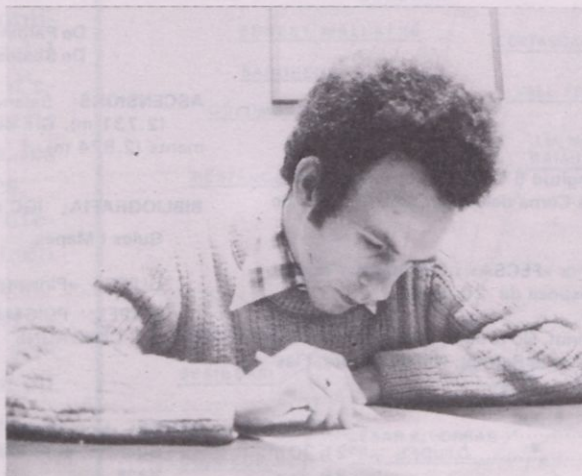
Edició de l'obra guanyadora del premi

P. Pascual

L'obra guanyadora del IX Premi Pompeu Pascual i Carbó, "El bisbe de Girona davant la guerra d'Espanya (1936-1939)", de Josep Clara ja fa unes quantes setmanes que ha estat editada i es troba a la venda a les llibreries de les comarques gironines.

La Colla Excursionista Cassanenca que sempre ha intentat editar aquelles obres que han estat guardonades en els concursos que ella organitza, en aquest cas ha cedit aquesta tasca a l'editorial Gothia de Girona la qual ha dut a terme una acurada edició amb fotografies il·lustratives de l'obra de l'historiador gironí.

Recordem que el premi Pompeu Pascual i Carbó d'enguany va ser un premi molt difícil de dilucidar donada la qualitat de les obres presentades. El jurat format per Joan Miró, Modest Prats i Joan Cals va tenir que decidir-se entre unes obres veritablement interessants i al final es van decantar pel llibre de Josep Clara, un llibre que quan ha vist la seva

sortida al carrer ja ha tingut els primers punts de polèmica.

Es un llibre interessant, amé, molt entenedor i que desvetlla alguns entrellats, desconeguts per a la majoria, sobre el que va passar a Girona en aquells dies de la Guerra civil i sobretot aquelles facècies en les quals va intervenir el bisbe Dr. Cartanyà, el que més anys ha dirigit la diòcesi de Girona.

Josep Clara es va passar molt de temps estudiant documents, buscant cartes i consultant testimonis per tal d'escriure aquest llibre, que en el seu resultat final

es mereix una bona puntuació per la seva aportació a fer una mica més clara la història del nostre poble, en aquest cas la de la diòcesi de Girona.

Josep Clara i Resplandis aconseguia enguany el seu segon premi Pompeu Pascual i Carbó ja que el 1975 també en fou guardonat mercès al seu treball sobre El federal Pere Caimó. Es doctor en Història per la Universitat Autònoma de Barcelona, redactor de la Revista de Girona i, des de 1973, professor de l'Escola Pública de Salt. Ha publicat nombrosos estudis sobre les comarques gironines entre els que destaquem: Els aixecaments federals de 1869 a Girona, Les eleccions municipals del 1939 a Girona, Girona al segle XIX, Contribució a l'estudi de la Girona obrera 1841-1876, Dades inèdites sobre el pintor renaixentista Pere Matès, Introducció a l'estudi de Girona, etc. També ha participat en diverses obres col·lectives i ha col·laborat en moltes revistes locals. Premiat als Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats a Mèxic el 1969, ha obtingut diversos guardons pels seus treballs històrics i literaris.

La Colla, a la Ràdio

Des de començaments d'octubre, la Colla Excursionista Cassanenca té el seu programa a través de les ones de Ràdio Saturn, l'emissora de Cassà de la Selva. El programa, com aquest mateix butlletí, es titula "Drecera" i en ell es dona una àmplia informació sobre les darreres activitats realitzades per la Colla, projectes, activitats futures, i totes aquelles notícies que són d'actualitat.

Un apartat destinat a la literatura catalana, un altre a la música, i una entrevista setmanal, a més de l'agenda d'actes, i la informació general, configuren l'esquema d'aquest programa que està obert a totes les iniciatives dels associats que hi vulguin col·laborar.

Drecera s'emet els dijous de dos quarts d'una del migdia a un quart de dues a través de Ràdio Saturn.

Bases dels premis literaris

XVIII Premi de narració «La Colla»

Premi que s'atorgarà el proper mes d'abril del 1984, en el transcurs d'una Festa Literària, de la qual es donarà detall oportunament:

XVIII Premi "LA COLLA" de Narració

Dotat amb 25.000 ptes. i la publicació de l'obra guardonada, a una narració (o conjunt de narracions) de tema lliure; extensió mínima: 15 fulls de tamany holandès i màxima de 50.

BASES DE PARTICIPACIO

a) Els treballs inèdits i escrits en català, s'han de presentar mecanografiats a doble espai i PER TRIPLICAT, signats amb el nom i l'adreça de l'autor. No podran concursar treballs guardonats en altres certàmens.

b) Cal trametre'ls a: COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA - CONCURS LITERARI - CASSA DE LA SELVA (Girona), abans del 20 de febrer del 1984.

c) El jurat podrà declarar el premi desert o concedir accèssits en lloc d'atorgar-lo.

d) Els premis, durant divuit mesos des de la concessió, cediran la prioritat de publicació a la Colla Excursionista Cassanenca.

e) Cada vegada que es publiqui un treball premiat, caldrà fer constar el premi amb l'indicació: "Premiat per la Colla Excursionista Cassanenca".

f) Els guanyadors no perdran la propietat intel·lectual de les obres guardonades.

g) Les condicions de contracte que s'estableixin entre les dues parts s'ajustaran a les normes establertes per l'Institut Nacional del Llibre Espanyol.

h) El Jurat estarà format per: Narcís J. Aragó i Masó, Joan Carreras i Pèra, Joan Codolà i Surís, Narcís Puigdevall i Diumé i Josep Vila i Medià.

X Premi Pompeu Pascual i Carbó

Convocat per desena vegada, aquest premi biennal, serà adjudicat el mes d'abril del 1985.

L'import del premi, dotat per la Família Pascual, és de 50.000 ptes. i és ofert al millor treball d'investigació o assaig d'interpretació sobre un tema de la Catalunya Vella.

BASES DE PARTICIPACIO

Les obres que aspirin al premi hauran d'ésser inèdites, redactades en català i signades per l'autor, mecanografiades i PER TRIPLICAT. No podran premiar-se obres ja guardonades en concursos anteriors.

L'obra premiada resta en propietat de l'autor. L'acceptació del premi, però, comporta la cessió a la Colla Excursionista Cassanenca dels drets de publicació d'una primera edició de l'obra. Si en el termini de dos anys l'obra no ha estat publicada o no es troba en curs d'impressió, l'autor podrà editar-la pel seu compte, però estarà obligat a comunicar-ho a la Colla abans de començar-ne la impressió. Haurà de fer constar en la dita edició les circumstàncies del premi i, un cop publicada, haurà de lliurar 25 exemplars a la Colla Excursionista Cassanenca.

Les obres aspirants al premi, hauran d'ésser trameses per correu certificat a: COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA - CONCURS LITERARI - CASSA DE LA SELVA (Girona), abans del dia 20 de febrer del 1985.

El Jurat estarà format per: Joan Cals, Joan Miró i Modest Prats.

El lliurament de premis tindrà lloc a Cassà de la Selva, el mes d'abril del 1985, en el transcurs de la Festa Literària organitzada per la Colla Excursionista Cassanenca.

Josep M. Llopart

(Mallorca, 1925) és poeta i assagista. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona (1946), ha intervingut en múltiples activitats de la cultura arreu dels Països Catalans i, amb una especial incidència, a les Illes. Fou secretari de redacció de la revista «Papeles de Son Armadans»

Des d'aleshores, és assessor literari a l'Editorial Moll i, del 1972 ençà redactor en cap de la revista «Lluc». Com a crític i historiador de la literatura, ha publicat diversos llibres i estudis esparsos; remarquem Joan Alcover, la història d'un home (1964), La literatura moderna a les Balears (1965), Literatura mallorquina contemporània (1973), les versions de Quinze poetes gallecs (1976) i Retòrica i Poètica, Premi de la Lletre d'Or 1982. El mateix any 1982 li fou concedit el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Josep M. Llopart conforma, juntament amb Jaume Vidal i Alcover i Blai Bonet, la generació que supera els esquemes de l'Escola Poètica Mallorquina. La reflexió al voltant del sentiment del temps i de la mort —on el paisatge marca l'àmbit d'una «teleologia del fet insular», segons l'expressió de Lezama Lima— i les inquietuds civils formulades a partir d'una recuperació lúcida, a vegades cínica, de la seva autobiografia essencial, configuren un món poètic que és, en paraules del mateix poeta, «sobretot, un món esbucacat».

Josep M. Llopart és, però, autor d'una sola obra total, de la qual cada llibre en constitueix una bestreta. Per això resultava oportú de reunir tota la seva poesia en un mateix volum i possibilitar-ne, així, una lectura conjunta i contrastada. Aquesta edició aplega, doncs, per ordre cronològic, Poemes de Mondragó (1961), La terra d'Argensa (1972), Memòries i confessions d'un adolescent de casa bona (1974), Urbanitat i cortesia (1979), Mandràgola (1980) i La capella dels dolors i altres poemes (1981), precedits per un estudi preliminar de Joan Mas i Vives.

Coma-lo-forno

Hi ha mots,
sobretot si són topònims,
que us velluten la boca de melassa
com si fossin mansois i suburbans
caramels de cafè amb llet.
Heus ací (posem per cas) Coma-lo-forno.

Dessota cada «o» hi ha un balneari
ple d'humitat com una vella estampa,
amb tot de noies
vieneses i pretuberculosos,
o qui sap si una donzella druida
que canta l'ària de Bellini
enmig d'un devessall de flors
boscanes.

Estimeu els topònims
—quin goig de dir «topònim»—,
rabegeu-vos
dins la saba i el suc dels bells
topònims.

Somiareu geleres
i cels ennuvolats, i antigues gestes,
i pirineus, i estanys, i mossèn cinto
verdager, i la petja del diable,
i boix grèvol, nadals, un almogàver,
i direu algun mot en aranès.

Creieu-me:
sigeu civils, civilitzats, ben casolans.
Pronuncieu,
vora la llar dels avis,
amb molta nit, l'esposa, la fillada,
les tendres figuretes del pessebre,
plens de beat enyor, Coma-lo-forno
(3.032 metres).

Potser aconseguireu
oblidar dolçament moltes de coses.

Assaig de càntic en el temple

Oh, que cansat estic de la meva
covarda, vella, tan salvatge terra,
i com m'agradaria d'allunyar-me'n,
nord enllà,
on diuen que la gent és neta
i noble, culta, rica, lliure,
desvetllada i feliç!

Aleshores, a la congregació, els germans dirien
desaprovant: «Com l'ocell que deixa el niu,
així l'home que se'n va del seu indret»,
mentre jo, ja ben lluny, em riuria
de la llei i de l'antiga saviesa
d'aquest meu àrid poble.

Però no he de seguir mai el meu somni
i em quedaré aquí fins a la mort.
Car sóc també molt covard i salvatge
i estimo a més amb un
desesperat dolor
aquesta meva pobra,
bruta, trista, dissortada pàtria.

Salvador Espriu

Assaig de plagi a la taverna

Al sempre admirat Salvador Espriu
si cal, amb disculpes.

Oh, que avingut estic amb la meva
petita, esclava, poc sortosa terra,
i com em recaria d'allunyar-me'n,
sud avall,
on sembla que la gent és bruta
i pobra, accidiosa, inculta,
resignada, insolvent!
Aleshores, a la taverna nova, els companys dirien
fotent-se'n: «Com qui s'agrada de la lletja,
així el lluç que pica un ham sense esquer»,
mentre jo, encara prop, pensaria
en les velles fretures i confiances
d'aquest meu tossut poble.
I, ja tot sospesat, recularia
per restar aquí fins a la mort.
Car, fet i fet, tampoc no sóc tan ase
i estimo a més amb un
irrevocable amor
aquesta meva —i nostra—
bastant neta, envejada, bonica pàtria.

Pere Quart

Toponímia Urbana (4)

El carrer del Raval

Per Narcís Puigdevall i Diumé

Després del parèntesi dedicat a comentar el document de 882, en el qual se cita, al nostre entendre, per primera vegada, l'església de Sant Martí de Cassà de la Selva, reprendrem avui els comentaris sobre la toponímia urbana de la vila, que dedicarem al carrer del Raval.

Segons el diccionari de Pompeu Fabra, raval significa "part d'una població que està o estava abans fora del seu recinte; part extrema d'una població. Població anexas a una altra de més gran".

No és la darrera acepció la més adient per a definir el raval de la vila cassanenca; ens sembla, en canvi, que qualsevulla de les altres dues pot ésser vàlida. El raval de Cassà de la Selva tant podia ser una part que estava en temps anteriors fora del recinte urbà, com una part extrema de la vila. De totes maneres, ens inclinem per la segona —"una part extrema de la vila"—, puix que a Cassà, que sapiguem, mai no hi hagué cap clos murallat.

En general, totes les ciutats o viles han tingut el seu raval o els seus ravals. Sobretot les voltades de muralles. El barri de Pedret fou un raval de Girona. A Hostalric hi trobem, a l'exterior del recinte, el raval, el ravalet i el castellanitzat "ravalillo". Aquests ravals solien nèixer a les sortides de les carreteres. Suposem que així es degué formar el raval de Cassà, el qual, amb el temps, s'anà poblant fins a esdevenir el que és avui: un carrer de la vila, que no es distingeix dels altres en absolut.

La primera notícia que tenim nosaltres del carrer del Raval cassanenc correspon a l'any 1762,

segons un document del Mas Pla existent a l'Arxiu Parroquial de Cassà de la Selva. En efecte, amb data 5 de setembre de dit any hom escriu: "Com per causa que Joan Pla i Joan son fill pagesos del veynat de Esclet terme y parroquia de la vila de Cassà de la Selva Bisbat de Girona han fet los fonaments tant fondos en la casa que manent fabricar en lo "arreal" de dita vila y al costat de la casa de Narcís Perantoni fidehuer...".

Sabem, doncs, que l'any 1762 es construïa una casa al Raval. I no solament això, sinó que pel mateix document venim en coneixement que ja n'hi havia almenys una altra —la d'en Josep Perantoni, d'ofici fideuer—, i segurament moltes més, malgrat que no en tinguem notícies fefaents.

Un altre document del mateix Arxiu i també corresponent al Mas Pla, aquest de data 8 de setembre de 1777, ens assabenta d'una "Venda perpetua de un tros de terra situat en la vila de

Cassà de la Selva y en lo carrer del Arreal feta y firmada per Banet Rodas jove taper de dita vila a favor de Joan Pla menor de dias Pages de la mateixa vila".

Volem fer observar al lector dos punts d'aquest document. En primer lloc que la família Pla, del veïnat d'Esclet, després de construir-hi una casa, continuava comprant terres al carrer del Raval. I, segonament, que "Banet Rodas jove taper de dita vila", és un dels primers cassanenens que trobem dedicat a la indústria del suro.

Tornant, però, al carrer, hem de dir que el seu nom s'ha conservat durant molt de temps. En un moment determinat estigué dedicat al senyor Estanislau Figueras, primer President de la República Espanyola, el segle passat. No obstant això, en català o en castellà, el nom s'ha mantingut en la parla popular. Tothom sap, a Cassà, on és el carrer del Raval.

(seguirà)

El passat 29 d'octubre, els membres de l'expedició catalana a l'Everest Caixa de Barcelona, tornaven a ser a casa; de nou, el cim més alt del món s'havia fet esquerp als muntanyencs catalans i aquests es quedaven sens poder assolir el pic.

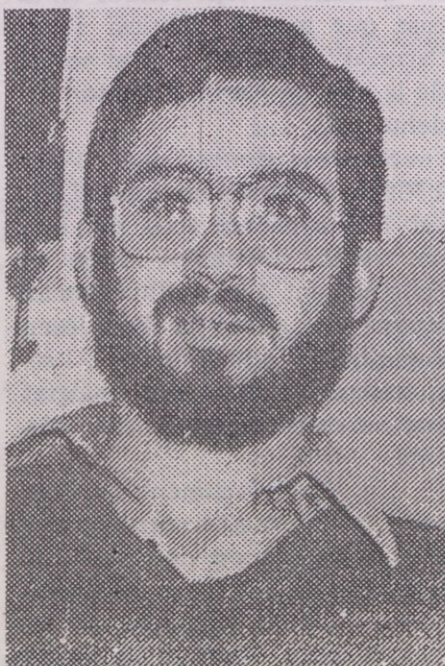
L'equip que dirigia en Conrad Blanc va tornar a quedar aturat degut a les inclemències meteorològiques i al fort vent que bufava van impedir que els catalans assolissin el seu objectiu de pujar per la vessant xinesa. Ara però l'any 85 esperen poder tornar-hi. Els catalans volen pujar a l'Everest i el que no es pot negar és que amb aquestes dues expedicions realitzades en els dos darrers anys l'ambient muntanyenc català s'ha animat sobradament.

Una expedició gironina que si va aconseguir el seu objectiu va ser la dels Andes-83 que va conquerir una sèrie de pics d'aquesta

cordillera a Bolívia. Francesc Casas, del GEIEG, Alex Serra, del CE Olot, Lluís Serrat, de la UEC, Carme Bosch de la UEC, Pere Coll del CE Banyoles i Ramon Estiu de la UEC, van ser els sis muntanyencs participants en aquesta expedició que assoliren els pics de l'Illimani, Huayna Potosí, Condorini, Pequeño Alpaymayo i Illampu Nord en una expedició que durà trenta cinc dies.

I un altre equip que aquest estiu ha aconseguit el seu objectiu ha estat el del Grup Excursionista Hilarienc que en aquesta ocasió van estar als Andes peruans. Joan Cardona, Pep Permanyer, i Santi Carrillo foren els tres components de l'expedició que com a pic més important assoliren l'ascensió al Yerupajà, de 6.634 metres d'alçada. També aconseguiren coronar el cim del Rasac, de 6.047 metres.

El CRE de Madrid ens pregunten que publiquem una nota sobre la desaparició d'un alpinista el passat mes d'agost ja que fins a final del passat mes d'octubre aquest jove no havia retornat a Madrid com era d'esperar.

El muntanyenc es diu Luis Miguel López Escobar i va sortir el passat 1 d'agost en direcció a Chamonix amb la intenció de pujar al Montblanc. La darrera vegada que hom el va veure va ser en la cua per pujar al telefèric de l'Aiguille du Midi; si alguna persona ha estat aquest estiu en aquella zona i podés reconèixer al jove, que com a trets físics destacats, té un incisiu trencat, preguem es posin en contacte amb la seva família als telèfons 880 88 45 i 652 65 20 de Madrid.

La Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya va tenir un dèficit de 88 mil pessetes durant el passat exercici de 1982 segons el balanç presentat a l'assemblea. El pressupost de l'any passat fou de 23.778.392 pessetes.

La Unió Excursionista de Catalunya convoca a través del seu Arxiu Bibliogràfic el XIX Premi Sant Bernat 1983 al millor treball de descripció, investigació i literatura excursionista. Els autors de les obres que concorrin al premi han de ser afiliats a una entitat de la FEEC (la Colla ho és). Els premis seran adjudicats als treballs dedicats als temes següents: 1. A la millor Guia excursionista o itinerària d'una comarca o nucli muntanyenc, o recull de vies d'escalada o descripcions espeleològiques.

2. Al millor estudi sobre els diversos aspectes de les ciències naturals d'una muntanya, vall, rodalia, etc.

3. Al millor estudi arqueològic de caràcter monogràfic.

4. Al millor estudi de geografia humana d'una localitat, d'una muntanya, d'una vall...

5. Al millor estudi o recull toponomàstic d'una zona.

6. Al millor estudi o treball sobre un tema lliure d'interès excursionista.

Cada any s'establiran premis en dues categories; enguany els premis corresponen a les categories 1 i 2.

Les obres que es presentin han de ser inèdites i originals, presentades per triplicat, a màquina i tramesos a la secretaria de l'Arxiu Bibliogràfic de la Unió Excursionista de Catalunya, Gran Via de les Corts Catalanes, 580, entresol, Barcelona, 11, fins el dia 31 de gener de 1984. El premi Sant Bernat consisteix primordialment en l'edició de les obres premiades.

Una nova emissora s'ha posat en funcionament a les comarques gironines, Ràdio Costa Brava; dirigida per Josep Puigbó, aquesta emissora s'ha ofert per a divulgar aquelles activitats de la Colla que creguem oportú; des d'aquí agraïm la gentilesa a l'emissora palamosina que emet en la banda de 89 Mhz i li desitgem una llarga i profitosa vida.

Durant tot aquest mes de desembre demanem a tots els socis de la Colla que tinguin interès en posseir la tarja federativa (FEEC) ho comuniquin a la secretaria de l'entitat, al carrer Indústria, 26, de la nostra vila. Aquesta tarja és molt interessant per a tots aquells aimants de les sortides a muntanya ja que si bé no cobreix l'assegurança de la Mutua General esportiva en cobreix una altra de més àmplia que ofereix Phoenix Latino S.A. i que abarca aspectes més amplis.

Els serveis que cobreix aquesta assegurança són molt complets i el servei metge a Girona està cobert per les clíniques Bofill i l'Aliança.

Recordem que els socis infantils que compleixin 14 anys dins el 1984 passen a ser juvenils. La quota en aquest cas és de 400 pessetes anyals i 350 ptes. més si volen la tarja federativa. Els socis infantils mantenen una quota

anyal de 200 ptes., amb tarja federativa inclosa. Per altra banda, si hi ha algun soci que disposi de tarja federativa i se'n vulgui donar de baixa que ho comuniqui també durant aquest mes de desembre ja que si no es donarà l'alta de la tarja automàticament.

Les obres que aspirin al Premi de treballs inèdits hauran d'ésser redactades en català i escrites a màquina a doble espai, amb una extensió aproximada de 10 folis a una sola cara (mínim de 8, màxim de 16) sense incloure, si hi ha cas, les il·lustracions. Les que aspirin al Premi de treballs ja publicats seran igualment en català i la seva extensió equivaldrà, aproximadament, a 10 folis escrits a màquina, com en el cas anterior. Caldrà que hagin estat publicats durant l'any 1983.

L'import del Premi, dividit en dos i dotat per la Secció de Geografia i Ciències Naturals del CENTRE, és: Premi "Pau Vila" de 25.000 pessetes i Diploma per al millor treball inèdit. Premi "Pau Vila" de 10.000 pessetes i Diploma per al millor treball ja publicat.

El termini d'admissió de treballs finalitzarà el 8 de març de 1984.

El lliurament dels treballs que optin al Premi "Pau Vila" en les seves dues modalitats, s'efectuarà a la Secretaria de la Secció de Geografia i Ciències Naturals del Centre Excursionista de Catalunya (Paradís, 10 - Barcelona-2), qualsevol dia feiner (excepte dissabtes) de les 8 a 2/4 de 10 del vespre, indicant clarament el títol del Premi i el nom de la Secció.

La secció de Geografia i Ciències naturals del Centre Excursionista de Catalunya convoca un cop més, el premi Pau Vila en homenatge i memòria al geògraf eminent, ex-president del Centre i de la secció, destinat a estimular els treballs d'estudi

sobre les terres catalanes per part dels excursionistes, estudiants, estudiosos o afeccionats.

El Premi, dividit en dos (treballs inèdits i treballs ja publicats), és ofert als millors articles o treballs destinats a posar a l'abast de l'excursionista de forma planera, no exempta de rigor científic, els coneixements sobre geologia, geografia física, humana, econòmica, toponímia, mineralogia, ecologia, botànica, zoologia, etc..., adquirits al llarg d'excursions i d'estudis amb comprovació sobre el terreny.

I acabem parlant de premis literaris que s'han celebrat a les comarques gironines. Pel que fa al premi Prudenci Bertrana el vencedor va ser Jaume Cabré. I el premi de narració Just M. Casero, el guanyador fou Josep M. Fonalleras amb l'obra "El rei del Mambo".

Del III Congrés d'Ateneus de Catalunya, que celebrà les seves jornades de cloenda a Reus els passats dies 23 i 24 d'octubre, en va resultar un manifest del qual, a continuació, assenyallem les directrius generals. El manifest té dues parts bàsiques: una que dona una visió general de la situació socio-cultural de Catalunya (l'estat de la societat catalana actual, la incidència de l'inmigració en aquesta, la situació de grups socials tan principals com són la joventut i l'ansianitat, entre d'altres). I un segon apartat en què aprofundeix directament en la problemàtica dels Ateneus i es reclama de les institucions pertinents el recolzament necessari per reempendre una tasca cultural arreu de les comarques catalanes, i donar una infraestructura a aquesta en la qual els Ateneus hi tindrien un paper primordial.

Agenda d'Actes

Audiovisuals dels divendres al vespre.

Lloc: Biblioteca de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

Hora: Deu del vespre.

Dia: 9 de desembre.

La UEC de Girona presenta el muntatge sobre l'expedició a l'Hindu-Kush. Ascensió al Tírich-Mir Oest.

Dia 16: Jordi Pons parlarà i presentarà un audiovisual sobre l'Agulla Negra de Peutèry i sobre l'esquí nòrdic a Sant Joan de l'Erm.

Sortides:

El dia 18 de desembre sortida per posar el pessebre al Roc de França. La sortida serà a les set del matí de la plaça de la

Coma. El pessebre està exposat a l'aparador de la botiga Callís a les barraquetes. Coordinador de la sortida: Jaume Abel.

Campament: Els dies 29, 30 i 31 de desembre celebrarem el campament d'hivern infantil. El lloc escollit és Sadernes i ja tenim la casa de colònies per aquest campament. Per inscriure's, dirigiu-vos a Narcís Domingo.

Exposicions: Com cada Nadal, en col·laboració o amb els col·legis de la vila s'organitza a l'hospital de Cassà l'exposició de Nadales. L'exposició romanà oberta els dies de festa.

*Recordem que
tenim a la
venda el
número de la
loteria de
Nadal, el
22.685.*

*Afanyeu-vos a
comprar-ne!*

Ens agradaria que el butlletí Drecera es convertís en l'òrgan de comunicació de tots els socis de la Colla (som més de 350). Us oferim aquestes planes per tal que ens transmeteu les vostres cartes, els vostres articles o les vostres fotografies sobre aquells temes que puguin ser d'interès a la Colla.

Acceptarem tots els suggeriments i ens agradaria poder obrir un diàleg comunicatiu amb tots els membres de la Colla Excursionista per donar nova vitalitat a la nostra entitat. Estem a la vostra disposició, al carrer Indústria, 26; envieu-nos els vostres escrits o les vostres cartes i si voleu parlar amb nosaltres veniu els dilluns a partir de les deu del vespre que ens hi trobareu.

La Junta

*Des d'aquest butlletí
aprofitem per desitjar a
tots els lectors, a tots els
socis de la Colla, i a tots els
cassanencs, unes bones
festes de Nadal i un
venturós any 1.984*

Salut!

company (a) _____

adreça _____

DRECERA número 15

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

